

Na lesní samotě.

Román.
**

Kdo by ho varoval? tázal se baron.

Jsou lidé v zdejším okolí, kteří pytláka vždy běhou v ochranu. Od čeho by v lese žil, kdyby neměl přátel kteří oč pečují?

Možno, podotkl baron lhostejně. Odkud jste se dovděl že se zdržuje v lese?

Dvořitě, jenž myslivec provázel, vystoupil před barona.

Vidl jsem ho dvakrát a včera k večeru zase, pravil byl jsem nemocen, jsem posud slabý k práci, sbírám tedy v lese bylinky, které prodávám a tak náhodou odkryl jsem skryš, v níž se za dne zdržuje. Včera šel jsem tam úmyslně a spatřil jsem ho.

Oči baronovi utkvěly na muži tom téměř hrozivě.

Kde jste ho viděl.

Tamto za vrchem stojí starý dutý dub, v dutině snadno může se skrýt silný muž. Já sám vyhledal toho útulku, když mně jednonou bouře v lese překvapila. Těsně vedle dubu ještě neproniknutelná houština, v té leží ten chlap po celý den. Tam někdo snadno neprší de a když se někdo blíží, jest dub dosti blízko, aby se v jeho dutině mohl skrýt. Včera tam byl a myslím, že ho i dnes tam nalezneme.

Musíme ho naléstí! zvalo myslivec. Až jen najdeme jeho stopu pak nám neupláchneme! Můj pes jede i po nejslabší stopě a má puška nese daleko.

Baron mlčel.

Myslivec pobízel k odchodu a mužové spěchali směrem jaký byl jím dvořitě naznačil.

Baron na okamžík stanul pohlížel za ohezáječími, neboť byl přesvědčen, že Roberta už nenašel, byl těžký zajisté přes hory a doly.

Kdyby ale přes všechnu výstrahu, jak mu měla vyřídit Kristina, byl váhal s útěkem! Již pouhé pomyslení na toto pobouřilo barona.

Nebylo-li to možné při takové vzdorné myslí, jakou měl Robert, jenž nedbal mnoho nebezpečí ktere mu hrozilo.

Chvatem šel dálé, aby došel místa, kde měl setkat se s Kristinou musil, zvíděti od ní dal-li se již Robert na útek — dřívě nemohl dojít pokoji.

Pošel na místo, ale Kristina posud zde nebyla. Znepokojen rozčílen přecházel sem a tam. Konečně spatřil přicházející dívku, i pospíšil jí vstří. Jeho tváře byly nápadně bledé, tkvěl na nich výraz obavy.

Kristino rei uprchl Robert? tázal se chvatně, dřívě než byl dívku pozdravil.

Nikoliv! vypravila dívka ze sebe stěží.

Proč? pokračoval baron. Což jsi mi nedala peníze a nevyřídila moji výstrahu? Což jsi ho ne-přemluvila, aby odtud uprchl?

Včera večer jsem ho ani neza-stihla.

Pospíšila jsem ještě dřívě na umělé místo, kde jsem se večer schézeli, — nepřišel. Po celou noc jsem tam seděla a čekala, až počalo svítání.

Itaron přejel si rukou čelo — bylo rozplálené! Všechna krev se mu drala k srdeči.

Pak jest ztracen zval! Pozno-vu vyšli myslivec a mládenci, aby ho chytili.

Vědi kde jest, dvořitě jeden odkryl a prozradil jeho útulek.

Všemohoucí Bože, vzkřikla Kristina, zavravovaje — ale rychle sebrala se opět. Víte kde jest ono místo kde ho hledají znáte ono místo!

Chopic barona za ruku hleděla na něho prosebně.

Co chceš počti? tázal se.

Chei ho zachovati, pospíšil jen proto abych mu dala výstrahu!

Budě snad již pozdě!

Ne-ne! zvala Kristina ve vášnivém rozčlenění. Musím ho zchránit! Znám každou stezku v

lesu nohy moje jsou rychlé, před-běhu četníky i myslivec!

Zhlédnou tebe, a hněv jejich stihne tebe.

Co mi na tom? Necht zhynu jen když on bude zachráněn. Jmenujte mi místo!

Znás tam za vrchem starý dutý dub?

Zajisté! Tam nedaleko od dubu v houšti ně se skrývá.

Kristina ani nečekala až baron odpoví.

Najdu ho volala a pospíšila odtud.

S účastenstvím hleděl baron za děvčetem pak ubíral se tím směrem.

Těsně bezdechá, dokud sily sta-hly, pospíšila Kristina k nazna-čenému místu. Nedbalala cestu, dra-ja se skrze kroví aby ani chvíliku neztratila. Trní rozdávalo jí ruce a tváře, nepozorovala toho, klopýta přes pařez a klesla k zemi, ale v okamžiku sebrala se opět. Rychlým během a úzkostí těsně pozbyvala dechu — přece však chvátila dál, na sebe nemyslila na něho, na jeho zachránění.

Pojednou zaslechla z dálky vý-střel, po něm hned druhý a pak hlasitě volání a křik. Všemohoucí bože kdyby ho přece byli vypátra-va! Výstřely volání a křik vycháze-ly od té strany kde stál dub.

Na okamžík stanula tisknouc horké čelo ke stromu, pomyšlení že byl vypátrán, těsně již dřítilo.

Však sebrala se záhy a opět pospí-

chala v před. Došla na cestu poníž mohla bez překážky běžeti. Po-

sud zaslýchala jednotlivé výkřiky

zdálo se že se blíží.

V tom spatřila na záhybu cesty

Roberta v ústřety jí přicházejí-ho. Dřízel pušku v pravici, obličeji jeho byl bledý, vlasy zechané

Roberte, Roberte! volala skoro jásavě, spátrivší milovníka svého

Prehni, prehni, stíhají hledají te-

be!

Robert došel k ní, klesl zemědě-

v jeji náruči.

Musíš prehnout! pokračovala

dívka. Pojd' pojď! Prehnu s te-

bou, neupustím od tebe!

Nemohu daleko odtušil Robert ze-

dlen. Zde — zde! i ukázal na

prsa svá.

Všemohoucí bože! Ty jsi raně-

zvolala Kristina, nyní teprve po-

zorouje, že oděv jeho jest krví

zbrojen. Střelili po mně, kule vje-

la mi do prsou, pravil Robert hla-

sem vzdlym.

Přitiskl levici k prsou, aby za-

stavil krev z prsou posud prudce

se řinoucí.

Kristina strhla si šátek z krku

a přitiskla mu jej na ránu.

Cítíš prudké bolesti? tázala se.

Nikoliv — ale mám závrať,

před očima mihají se mne stín!

Hlas stihatelů ozývaly se blíže a blíže.

Pricházej! zval Robert, se-

brav se. Pojd' pojď tam mezi ska-

liny — skryju se tam.

Podíraje se o rámě Kristinino

skalík se namahavě ke skaliskám.

Dívka netušila posud nebezpečí,

jaké hrozilo jeho životu, neboť

pomyšlení jen na to, aby ho před-

stihateli zachránila. Teprve když

došel mezi skaliny, klesl ke vlá-

dy a puška mu z ruky vypadala

když spätrala smrtelnou blelost

jeho obličeje a oči jeho strnule

na ně upřely — teprve pak pozná-

vala že kule zasáhla ho smrtelně!

Zůstaňte zde — půjdou k ní sám

pravil Bassendorf, hlasem jenž se

vedle vydělal.

Ten chlap leží těžce zraněn me-

zi skalisky a děvče chee nám za-

brání vrah! veci myslivec

brezí kdo se přiblíží toho že za-

střeli a učiní to jistě neboť jí do-

bře znám!

Zůstaňte zde — půjdou k ní sám

pravil Bassendorf, hlasem jenž se

vedle vydělal.

On vystřelil první na mého sou-

druba a bylo šťastného náhodou,

že kule kuka nezasáhla, podotkl

myslivec.

A ty jste po něm střelil jako

po zvěři, vraždil jste přehajícího

zval baron s trpkým posměš-

kem. Byla to také obrana, že vás

soudruh namířil zbraně proti dě-

včeti?

Myslivec počal být nevřli a po-

hlížel na barona polo hroznivě.

Zdálo se že postava baronova

rostu, polozavřené oči jeho zasvit-

y děsnil. Přistoupil ještě blíže k

reptajícim.

Tieho! volal prudkým velitel-

ským hlasem. Měli jste snad prá-

vo přehajícího stihati — co však

cheete nyní na mrtvém — zavra-

dědění? Myslite! že se opět vzkříší

a bude přehati znova? Či cheete

svoji mstvu chladiti ještě na mrtvo-

le!

Nikoliv, odvětil jeden lesník té-

měř ostyčavě.

Dobrý! tedy odejděte — jest to

můj les a nikoho nechci trpěti v

něm! Po mrtvém není vám niche-

nemáte k němu práva — já se o

mrtvolu postaram.

Cheeme jí odtud odnětí, podo-

tknul jeden z četníků.

Není třeba odtušil baron klidně

ji. Učinili jste svoji povinost a

nikdy na vás žádat nebude.

Cetníci a myslivec odesíli.